

PHẬT THUYẾT ĐẠI THỪA VÔ LƯỢNG THỌ TRANG NGHIỆM THANH TỊNH BÌNH ĐẲNG GIÁC KINH

Người giảng: Lão Pháp Sư Tịnh Không

Tập 270

Khoa phán đoạn nhỏ thứ ba: “Thuyết pháp lợi sanh”. Cái này phân thành hai đoạn nhỏ, đoạn nhỏ thứ nhất là “thọ thuyết pháp”. Xin xem Kinh văn.

Kinh văn: **“Vi phong từ động, xuy chư chi điệp, diễn xuất vô lượng, diệu pháp âm thanh. Kỳ thanh lưu bố, biến chư Phật quốc, thanh sướng ai lượng, vi diệu hòa nhã. Thập phương thế giới, âm thanh chi trung, tối vi đệ nhất”**”.

Ở chỗ này nói ra sáu trần thuyết pháp, cuối cùng là họ nói ra những pháp gì vậy? Có thể nói không có pháp nào mà không nói, mười phương ba đời tất cả chư Phật Như Lai vì tất cả chúng sanh mà diễn thuyết vô lượng vô biên pháp môn, ở trong cây trong gió cũng có thể nghe được. Không những có thể nghe được, mà còn có thể thấy được. Phía sau bộ Kinh có nói đến, “Kinh Quán Vô Lượng Thọ Phật” thì nói càng rõ ràng hơn nữa. “Quán Kinh” là phần tài liệu bổ sung cho “Kinh Vô Lượng Thọ”, bốn Kinh có chỗ nào chưa nói rõ, “Quán Kinh” đều đã bổ sung đầy đủ rồi. Cho nên chúng ta muốn biết Thế giới Tây Phương Cực Lạc, hiểu rõ Phật quốc độ, thì tam Kinh nhất định phải đọc thuộc.

Trong chú giải của lão cư sĩ Hoàng Niệm Tổ đã nói cho chúng ta, đoạn này là nói rõ cây cối ở Thế giới Tây Phương có thể diễn thuyết diệu pháp, lợi ích không thể nghĩ bàn. Chúng ta nghĩ xem, cây ở thế gian này của chúng ta có biết diễn thuyết diệu pháp hay không? Biết! Chỉ có bản thân chúng ta là không biết. Nếu mà chúng ta biết, quốc độ này cùng Tây Phương vốn dĩ không hai. Vô cùng đáng tiếc, bản thân chúng ta đã mê quá sâu, quá nặng. Cho nên giống như Tây Phương Cực Lạc Thế giới chánh trang nghiêm như vậy, ở nơi này của chúng ta thì hoàn toàn không thấy được. Sự việc này là có thật, không phải là giả.

Thích Ca Mâu Ni Phật năm xưa khi còn tại thế, có đệ tử hỏi Ngài, thưa Thế Tôn, báo độ của Ngài chẳng lẽ là như vậy sao? Tại sao không bị đờ đẫn với chư Phật Như Lai vậy? Mặt thua kém của Ngài quá nhiều. Thích Ca Mâu Ni Phật mỉm cười, dùng bàn chân, Phật thông thường là hay ngồi kiết già, Ngài liền bỏ chân xuống, bàn chân vừa chạm đất, lúc đó hoa cỏ cây cối trên mặt đất này liền biến thành bảy báu. Mọi người kinh ngạc vô cùng, thì ra báo độ Thế Tôn chẳng thua kém A Di Đà Phật. Phật vì đại chúng hiện bày ra một lúc. Thì ra chúng ta sống

trong uế độ, Thích Ca Mâu Ni Phật ở trong Tịnh độ, cùng sống ở nơi như nhau nhưng sự thật là chẳng giống nhau. Tại sao mà không giống nhau vậy? Ở chỗ này chúng ta thật sự thể hội, tướng là giả, không phải là thật. Nếu là thật thì tại sao có thể thay đổi, làm sao mà có hai hình dáng? Tướng là từ nơi nào đến? Tướng từ tâm tướng sanh, nguồn gốc của tướng là duy tâm sở hiện, duy thức sở biến. Đây là nhất chân pháp giới. Nguồn gốc của hình tướng.

Chúng ta hiện giờ đã thấy sự biến đổi của tướng, tướng đã thay đổi. Tại sao lại thay đổi vậy? Là do vọng tưởng phân biệt chấp trước của bản thân chúng ta. Cái này gọi là vọng tâm. Vọng tưởng của chúng ta đã đem nhất chân pháp giới biến thành mười pháp giới, ở trong mười pháp giới biến thành hoàn cảnh cuộc sống hiện tại của chúng ta. Từ tâm tướng sanh. Đạo lý này thật là quá sâu. Nhưng cho dù pháp có biến đổi thế nào, cảnh giới của Như Lai cũng vậy, cảnh giới của Bồ Tát cũng vậy, cảnh giới của cõi trời, thậm chí là cảnh giới của địa ngục, ngạ quỷ không giống nhau, hoàn toàn không giống nhau, chúng tôi muốn hỏi, lục trần có thuyết pháp hay không? Vẫn có thuyết pháp. Lục trần thuyết pháp xưa nay chưa hề thay đổi, cho dù bạn có thay đổi thế nào, lục trần vẫn đang thuyết pháp. Chỉ có người bị mê hoặc mới không biết, người giác ngộ thì họ biết, người giác ngộ đều có thể nhìn thấy. Thế giới Tây Phương không có người bị mê hoặc, tất cả mọi người đều giác ngộ, cho nên Thế Tôn ở chỗ này đặc biệt tán thán lục trần thuyết pháp ở Cực Lạc Thế giới làm đại biểu. Ý nghĩa của thọ là bao hàm nghĩa thực sự đã nói qua với chư vị ở phía trước rồi.

Chúng tôi dùng cảnh giới của “Hoa Nghiêm” để đọc bộ Kinh này nhất định là chính xác. Tại sao vậy? Thời kỳ Càn Long của Triều Thanh, cư sĩ Bành Tế Thanh, đây là một vị đại đức nhà Phật của chúng ta, không phải là một người thông thường. Ngài nói với chúng ta “Kinh Vô Lượng Thọ” chính là trung bản của “Kinh Hoa Nghiêm”. Trước đây chưa có người nào nói. Lời nói này có chính xác hay không vậy? Chính xác vô cùng. Rất là tiếc chúng ta không nói được lời này. Tại sao nói không được vậy? Chưa nhập vào cảnh giới. Cực Lạc chính là Hoa Tạng, Hoa Tạng chính là Cực Lạc, cho nên Ngài mới đem “Hoa Nghiêm”, “Vô Lượng Thọ” cùng với tiêu bản “Kinh A Di Đà” xem thành một bộ. Kinh văn dài ngắn không như nhau, nghĩa lý của cảnh giới được nói trong Kinh không có sự khác nhau. Một bộ thì nói đơn giản, một bộ thì nói tường tận. “Hoa Nghiêm” thì nói tường tận, “Kinh Vô Lượng Thọ” thì nói đơn giản, “Kinh A Di Đà” thì lại nói đơn giản hơn nữa. Tu hành càng đơn giản thì càng tốt, dễ dàng thọ trì. Nhưng chúng ta phải nhận thức, phải hiểu được, càng tường tận thì càng tốt. Đạo lý này

chúng ta phải biết. Đã biết ba bộ Kinh này hoàn toàn là giống nhau, điều đã nói là một chuyện, đọc xong “Hoa Nghiêm”, tiếp tục xem “Kinh Vô Lượng Thọ”, ý nghĩa này thì không như nhau. Cho nên phía trước tôi đã giới thiệu với các vị, thọ chính là thiết lập, là dựng nên. Danh từ của chúng ta ngày nay gọi là xây dựng, là gây dựng. Thế giới Tây Phương Cực Lạc xây dựng nên mọi sự mọi vật, chẳng có cái nào mà không dạy học.

Chúng tôi ở nước Mỹ, ở Canada, chúng tôi thấy trường đại học ở bên đó, đại học của thành phố, mỗi trường đại học là một thành phố. Lúc chúng tôi đi tham quan, cảm nhận rất sâu sắc, nhưng vẫn không thể nào so được với Thế giới Cực Lạc. Cực Lạc Thế giới là đại học của quốc gia, không phải là đại học của thành phố, cả thế giới chính là một trường đại học, một trường đại học vô cùng hoàn chỉnh. Thế gian này của chúng ta nếu mà đem đi so sánh, gọi là châu chấu mà đem so với voi. Ở trong trường đại học đó, bất luận là học một chương trình nào, cuối cùng đều cũng thành vô thượng đạo. Ở trong “Kinh Kim Cang”, Thế Tôn nói với chúng ta, pháp môn là bình đẳng, không có cao thấp. Đến Cực Lạc Thế giới bạn mới thật sự nhìn thấy, cho dù bất kỳ pháp môn nào cũng vậy, đều có thể thành vô thượng đạo, cho nên hai bên phải tôn trọng lẫn nhau, tán thán lẫn nhau, nhất định là không hủy báng đố kỵ lẫn nhau. A Di Đà Phật hằng thuận chúng sanh, chúng sanh thích học bất kỳ pháp môn nào, Ngài liền giúp đỡ cho học pháp môn đó.

“*Vi phong từ động*”, đây chính là nói hoạt động của chúng ta, hoạt động của sự giáo học. Giáo học, thông thường chúng ta nói trên nguyên tắc, ngôn giáo, điều này các vị dễ hiểu. Ngoài ngôn giáo ra còn có thân giáo, so với ngôn giáo thì thân giáo quan trọng hơn. Thân giáo là dùng tướng biểu diễn, làm cho bạn xem. Nền tảng của thân giáo và ngôn giáo là ý giáo. Chư Phật Như Lai niệm niệm đều là hy vọng tất cả chúng sanh nhanh chóng chúng được quả vị Phật vô thượng, hy vọng vô cùng tha thiết, đối với tất cả chúng sanh hy vọng bình đẳng. Đây là tâm Phật, chúng ta có thể thể hội được. Phật lấy tâm chân thành (nhà Nho nói là tâm chí thành) đối với khắp hư không pháp giới tất cả chúng sanh. Nếu như chúng ta có thể thể hội, cái tâm biết ơn của bạn mới có thể sanh ra. Ở thế gian này, người nào đối với ta tốt nhất? Người nào quan tâm ta nhiều nhất? A Di Đà Phật, chẳng có ai có thể bì với Ngài. Sự quan tâm lo lắng của A Di Đà Phật xưa nay chưa từng gián đoạn, nhưng có bao nhiêu người biết được tâm tư của A Di Đà Phật? Có bao nhiêu người biết được lòng yêu thương của A Di Đà Phật đối với chúng ta? Ở trong Kinh Phật nói Bồ Tát nhị địa biết. Đây không phải là Bồ Tát thông thường,

điều này được nói trong Luận Đại Trí Độ, Bồ Tát nhị địa tri ân báo ân. Triệu Phác Lão tả bốn cái chữ này, hiện nay chúng tôi in ra rất nhiều, tri ân báo ân. Tri ân báo ân là Bồ Tát nhị địa. Hiện giờ chúng ta là nhị địa tương lai, chúng ta đã đọc ở trong Kinh, thậm chí ở bản thân cũng có thể nói rõ ràng mạch lạc, có thật sự biết ơn hay không? Thật sự là không biết. Nghe nói, lão sư đã dạy ta như vậy, cha mẹ đã dạy ta như vậy, bản thân thì không chịu nghe theo, nhị địa Bồ Tát nhập cảnh giới, tự thân cảm thọ, cho nên phải gọi là tri ân báo ân.

Tất cả mọi hoạt động, vi phong từ động chính là tất cả các hoạt động của Thế giới Tây Phương Cực Lạc biểu hiện ở chỗ nào? Biểu hiện ở chỗ chi diệp. Chúng ta hiểu được ý nghĩa của “chi diệp” là ở việc giáo học của mỗi bộ môn. Dùng lời lẽ hiện đại của chúng ta mà nói, ở trong mỗi một môn học, mỗi một môn học ở trong trường là chi diệp, ngành học là chi, môn học đó chính là diệp, bởi vì môn học không giống nhau. Chi diệp ở trong Phật pháp ý là nói điều gì? Pháp môn, 84 ngàn pháp môn, vô lượng pháp môn. Vô lượng pháp môn là chi diệp. Cho nên, diễn xuất vô lượng diệu pháp âm thanh, câu nói này thì bạn hiểu rồi. Diễn là làm được, cho dù pháp môn nào cũng đều áp dụng. Áp dụng ở tại đâu? Áp dụng trong số học trò tu học pháp môn này. Học trò chính là Bồ Tát. Bồ Tát đều làm được, đều áp dụng được. Đến Bồ Tát địa thượng (chúng ta hôm nay nói địa thượng ý là nói Bồ Tát địa thượng Biệt giáo, Viên giáo chính là Bồ Tát sơ trụ), một pháp môn thành tựu thì tất cả các pháp môn thành tựu. Điều này là không thể nghĩ bàn. Cho nên Ngài hiện tướng, mọi người đều đã nghe nói qua, Phật có vô lượng tướng, tướng có vô lượng hảo. Làm sao mà biết có vô lượng tướng? Vốn là tướng của vô lượng pháp môn, đều ở nơi thân của bạn biểu hiện ra. Điều này thật sự là khó hiểu, chúng tôi xin nói lại một cách dễ hiểu hơn, nói một cách đơn giản cho mọi người dễ hiểu, cách nói của Nho gia cùng chúng tôi là ngũ luân thập nghĩa, biểu diễn ở nơi nào? Toàn thân ta. Đồng tu tại gia, bạn đối với người bạn đời của bạn, bốn phận của bạn là người chồng; đối với con cái của bạn, bốn phận của bạn là người cha; đối với cha mẹ của bạn, bốn phận của bạn là con cái; đối với anh chị em của bạn, bốn phận của bạn là huynh trưởng; đối với hàng xóm lân cận của bạn, bốn phận của bạn là bạn bè; trong công việc của bạn, đối với cấp trên của bạn, bốn phận của bạn là cấp dưới; đối với cấp dưới của bạn, bốn phận của bạn là lãnh đạo. Bạn hãy nghĩ xem, một người trong một ngày, từ sáng đến tối, mười loại bốn phận đều có đầy đủ hết. Mỗi một bốn phận phải làm tròn nghĩa vụ, chính là trách nhiệm bạn nên làm tròn. Bốn phận làm cha mẹ của bạn, đối với con cái phải triu mến, cha hiền; đối với cha mẹ của bạn, bạn phải hiếu thuận. Cha hiền

thì con hiếu; anh thương em kính, bạn bè tin tưởng, vua tôi có nghĩa, vua hiền thần trung, thế thì không phải là mọi thứ đều làm tròn rồi sao? Từ sáng đến tối, tất cả đều biểu hiện hết rồi.

Diễn xuất vô lượng diệu pháp âm thanh, bạn có thể lãnh hội được rồi, chính ở trong cuộc sống hàng ngày của chúng ta. Bồ Tát ở Thế giới Tây Phương Cực Lạc biết biểu diễn, chúng ta cũng biết biểu diễn, cho nên vấn đề là chúng ta có biết hay không. Ngũ luân thập nghĩa, hiếu đễ trung tín, lễ nghĩa liêm sỉ, tất cả đều áp dụng trong cuộc sống của ta. Cả cuộc đời này của ta diễn xuất đạo đức nhân nghĩa vô lượng vô biên. Người thế gian chúng ta, thực tế mà nói, bạn nói là họ không biết diễn là bạn hoàn toàn sai lầm rồi. Họ cũng biết diễn, họ diễn rất nhiều, cũng là vô lượng vô biên pháp môn. Pháp môn gì vậy? Ngũ nghịch thập ác, họ đang diễn những điều này. Các bạn thử xem, các tiết mục của truyền hình hiện nay (tôi thì mấy chục năm nay không có xem truyền hình, tình cờ thì có xem một chút, có người mở truyền hình vô tình xem một chút), bên trong đang diễn cái gì vậy? Sát đạo dâm vọng. Họ cũng đang biểu diễn, họ biểu diễn là mê mât tự tánh, chính là diễn xuất những thứ này. Giác ngộ tự tánh, thì điều họ diễn là đạo đức nhân nghĩa, điều mà thánh nhân thế gian đã dạy. Không phải là diễn vai chánh mà là diễn vai phản diện, tất cả đều đang diễn. Cho nên khi bạn đọc đoạn này, diễn xuất vô lượng diệu pháp âm thanh, thế gian này của chúng ta không có hai dạng, bạn vừa nhìn liền hiểu ngay, hết thấy đều như vậy. Nhưng Thế giới Cực Lạc thù thắng hơn thế giới chúng ta, hơn nữa đều là mặt tốt, không có mặt tiêu cực.

Thế giới Tây Phương không có người ác. Tâm hạnh bất thiện không thể đi đến Thế giới Tây Phương Cực Lạc được. Điều này nhất định phải biết. Ở phía trước tôi đã giới thiệu tỉ mỉ cho các vị rồi, Thế giới Tây Phương Cực Lạc là một đất nước mới kiến tạo, lịch sử của đất nước này thì không quá lâu xa. Nếu lịch sử đã lâu xa, thì sẽ có cư dân bản địa, điều này rất khó làm. Đây là đất nước mới thành lập, Thế Tôn giới thiệu cho chúng ta, A Di Đà Phật đến nay vừa được mười kiếp, thời gian không dài, đất nước mới thành lập. Lúc đầu ở chỗ này chưa có người ở, người từ nơi nào đến vậy? Đều là từ nơi khác di dân đến. Vãng sanh đều là di dân. Di dân là do A Di Đà Phật tuyển chọn kỹ càng, điều kiện để hạn chế thì rất nhiều, bạn mà không đáp ứng được điều kiện của Ngài thì Ngài không thu nhận bạn. Điều này quá hay. Nếu mà đất nước này là của Thích Ca Mâu Ni Phật thì không có cách nào thực hiện được, tại sao vậy? Vì ở thế giới này có dân bản xứ, bạn không thể chọn lựa, chẳng có cách nào để chọn lựa. Thế giới Tây Phương

là đất nước mới thành lập, cho nên dễ thực hiện, chọn lựa kỹ càng. Người được chọn lựa tâm địa đều là thanh tịnh lương thiện, bạn mới có thể đi đến đất nước đó của Ngài. Nếu như tâm địa chúng ta không thanh tịnh, không lương thiện, với cái tâm cầu may thì bạn không thể vãng sanh. Tại sao vậy? Cái tâm này không tốt, bởi vì Thế giới Tây Phương Cực Lạc, Thế Tôn vì chúng ta giới thiệu ở nơi này đều là chư thiện thượng nhân câu hội một nơi. Mức độ thấp nhất của thượng thiện ở đây là thượng phẩm thập thiện. Cái gì được gọi là thượng phẩm thập thiện? Thập thiện nghiệp đạo phải làm được một trăm phần trăm, làm tròn mới được gọi là thượng thiện, chín mươi chín phần trăm cũng không được tính là thượng thiện. Thượng thiện là thập thiện nghiệp đạo nhất định phải làm tròn, người như vậy phát nguyện vãng sanh Thế giới Tây Phương Cực Lạc mới được, mới có thể được sanh Tịnh độ. Lời tôi nói với mọi người đều là thật, là lời chân thật, nhất định không dối gạt bạn. Tương lai bạn niệm Phật không thể vãng sanh không được trách tôi. Lời của tôi nói rất là rõ ràng, tôi không có dối gạt bạn.

Thập thiện nghiệp đạo làm được thượng thiện, đó chính là trong Kinh đã nói, trong “Kinh Thập Thiện Nghiệp Đạo” có một đoạn nói rất là đặc sắc: “*Phật cáo Long Vương*”. Tại sao lại dùng Long Vương để đại diện vậy? Trong lúc tôi giảng Kinh đều có nói tường tận, Long là giỏi về biến hóa, biến rất là giỏi, đại diện cho hành vi tâm lý của con người ở thế gian này thiên biến vạn hóa, bản thân thì không biết, cho nên dùng Long Vương làm đại diện. Vị Long Vương này là Sa Kiệt La Long Vương. Sa Kiệt La là nước biển mặn. Nước biển mặn, các vị hiệu được biển khổ, ở trong biển khổ chúng sanh thường thay đổi, bày tỏ cái ý này, chính là thế gian này của chúng ta. Lời của Phật nói với chúng ta rất là quan trọng. Ngài nói: “**Bồ Tát có một pháp (một pháp, bạn thấy quá thật đơn giản, thật đơn thuần) có thể lia đoạn tất cả sự khổ của thế gian**”. Câu này thật tuyệt vời. Tất cả thế gian không những bao gồm sáu nẻo, mà còn bao gồm chín pháp giới, không những bao gồm Thế giới Ta Bà, mà còn bao gồm vô lượng vô biên thế giới chư Phật. Một pháp này là gì? “**Thường niệm thiện pháp**” (ở trong tâm có thiện pháp. Thiện pháp này chính là thập thiện nghiệp đạo. Trong tâm có thiện pháp, niệm niệm đều chẳng rời xa), “**tư duy thiện pháp**” (tư duy là khởi tâm động niệm, khởi tâm động niệm đều tương ứng với thập thiện nghiệp), “**quán sát thiện pháp**” (quán sát là hành vi, tất cả mọi tạo tác cũng đều tương ứng với thập thiện nghiệp đạo, thập thiện nghiệp đạo biến thành tư duy của bạn, kiến giải của bạn, hành vi trong cuộc sống của bạn, tất cả bạn đều thực hiện, vậy là thiện pháp của bạn thật sự là niệm niệm tăng trưởng, như vậy mới có thể được thượng phẩm thập

thiện), “**không để một chút bất thiện xen tạp**” (câu cuối cùng thật là hay). Nếu chúng ta có thể đem mấy câu nói này của Thế Tôn ghi nhớ cho thật kỹ, cả một đời y giáo phụng hành, tuyệt đối không làm ngược lại, bạn niệm Phật sẽ vãng sanh. Thật Báo Độ, Phương Tiện Độ chúng tôi không dám nói, ở trong Phạm Thánh Đồng Cư Độ khẳng định là bạn thượng thượng phẩm vãng sanh. Cứ công phu như vậy, Phạm Thánh Đồng Cư Độ thượng thượng phẩm vãng sanh. Vậy sao không chịu làm? Trong cuộc đời của chúng ta, nhất định không thể đi ngược lại với thập thiện nghiệp đạo. Ngược với thập thiện nghiệp đạo là thập ác. Thập ác thì dọa tam đồ địa ngục. Tại sao lại cứ khăng khăng muốn đến tam đồ địa ngục vậy? Tại sao lại không đi đến Thế giới Cực Lạc vậy? Thượng phẩm vãng sanh Phạm Thánh Đồng Cư Độ, đây là thế gian này của chúng ta, tất cả mọi người trong một đời này đều có thể đạt được. Tại sao lại không làm? Thử hỏi tại sao không chịu làm? Có một số người có lương tâm, nói ra câu nói có lương tâm: Quá là tự tư. Quá tự tư xem như là xong rồi, là bạn làm không được. Quá tự tư, khởi tâm động niệm thì tạo mười nghiệp ác, không phải là mười nghiệp thiện. Cho nên bạn phải hiểu, quá tự tư chính là tam đồ địa ngục. Cho nên tôi khuyên các vị đồng tu, chúng ta học Phật, việc trước tiên chính là phải buông xả tự tư tự lợi, khởi tâm động niệm đều là lợi ích cho xã hội tất cả chúng sanh, đừng có nghĩ cho bản thân. Cuộc sống bản thân có khổ một chút, tốt, lấy khổ làm thầy, cuộc sống thanh đạm một chút, đối với thế gian này chúng ta không có lưu luyến, chẳng đáng để lưu luyến. Cuộc sống quá dư dả, đời sống quá sung sướng, bạn cảm thấy ở nơi đây tôi cũng không tệ, Thế giới Tây Phương Cực Lạc tuy là tốt, nhưng tôi ở đây cũng không tệ lắm, vậy là họ chẳng muốn đi, cái ý niệm vãng sanh không khẩn thiết. Cho nên, khổ một chút cũng không sao. Bản thân chúng ta có thừa sức giúp đỡ người khác, cùng với chúng sanh kết pháp duyên, điều này là thù thắng hơn tất cả. Cho nên câu này, nếu như các vị từ chỗ này có thể nhận thức, có thể hiểu rõ, bạn liền hiểu được ý nghĩa, thực sự là diễn xuất vô lượng diệu pháp âm thanh, sau đó ở trong cuộc sống hiện tại hằng ngày của chúng ta, bạn cũng có thể thấy được hiện tiền của chúng ta, thế gian này y chánh trang nghiêm giống nhau cũng ở chỗ diễn xuất vô lượng diệu pháp âm thanh, nhưng thế gian này của chúng ta lục trần đã diễn thuyết mặt tiêu cực nhiều hơn mặt tích cực. Vấn đề là ở chỗ bạn có biết dụng tâm hay không. Nếu bạn biết dụng tâm thì có thể chuyển mặt tiêu cực thành mặt tích cực, biết chuyển. “*Nhược năng chuyển cảnh tức đồng Như Lai*”, lời nói ở trong “*Kinh Lăng Nghiêm*”. Nhược năng chuyển vật tức đồng Như Lai, chúng ta phải biết chuyển. Việc này nhất định là phải học, phải học cho biết, phải học cho nhuần nhuyễn, trong cảnh thuận (cảnh tức là vật chất hoàn cảnh),

hoàn cảnh vật chất của chúng ta rất thuận lợi, thiện duyên (duyên là hoàn cảnh người việc), gặp được những người này thì trong tâm rất là vui vẻ, cảnh giới này tốt. Bản thân chúng ta cho là tốt, trên thực tế thì sao? Trên thực tế chưa hẳn là tốt. Tại sao vậy? Ở trong cảnh giới này nếu khởi tam tham luyến là hỏng rồi, đây chính là không rời được tự tư. Nên biết khởi ý niệm gì? Ta tìm cách không chế nó, ta phải nắm giữ nó lại. Bạn vừa không chế, vừa nắm giữ, cảnh giới này chính là cảnh giới ác, không phải là cảnh giới thiện. Tại sao vậy? Vì bạn ở trong cảnh giới này khởi sanh phiền não. Các vị phải biết thất tình ngũ dục là phiền não. Thất tình là hi-nộ-ái-lạc-ái-ố-dục. Dục chính là lòng ham muốn. Bạn khởi sinh những thứ này, bạn không thoát được sáu nẻo luân hồi. Cho nên bạn phải giác ngộ. Giác là bảo.

Buổi sáng ngày hôm nay, ở nơi đây chúng tôi đã làm lễ truyền thọ tam quy. Điều đầu tiên ở trong tam quy là quy y tự tánh giác. Giác là bảo, không giác chính là mê. Khởi lên thất tình ngũ dục là bạn đã mê rồi. Ở trong nghịch cảnh, hoàn cảnh vật chất vô cùng xấu xa, không được tốt, nếu gặp phải người ác, người bất thiện, ở trong hoàn cảnh như thế này, người thông thường sẽ khởi sân hận, phẫn nộ, oán trời trách người, vậy là bạn tạo tội nghiệp rồi. Hoàn cảnh nhân sự, hoàn cảnh vật chất đều không ngoài bốn loại lớn này, qui nạp lại chính là bốn loại lớn này: Thuận cảnh, nghịch cảnh, thiện duyên, ác duyên. Người giác ngộ thì đem cảnh giới này chuyển trở lại, thuận cảnh thiện duyên không khởi tam tham. Điều này tôi thường hay nhắc nhở các đồng tu, khuyên dạy các vị đồng tu, chúng ta đối với tất cả pháp thế xuất thế gian, đối với tất cả mọi người, tất cả việc, tất cả vật, nhất định không có ý niệm không chế, tâm của chúng ta rất tự tại. Thanh tịnh bình đẳng giác là từ chỗ này mà sinh ra. Nhất định không nắm giữ ý niệm. Nếu có nắm giữ ý niệm, thì bạn sẽ đọa vào ba đường ác, bạn không ra khỏi sáu cõi luân hồi. Có không chế mà không có chiếm giữ, có không chế ý niệm, không có chiếm giữ ý niệm là pháp giới tứ thánh, không ra khỏi mười pháp giới. Không chế ý niệm là vọng tưởng, ý niệm chiếm hữu là chấp trước. Chấp trước là kiến tư phiền não, không chế là thuộc về trần sa phiền não, nhất định phải buông xuống, nhất định phải xả, khôi phục thanh tịnh bình đẳng giác. Thanh tịnh bình đẳng giác là tánh đức trong tự tánh đã có của chúng ta.

Biệt hiệu A Di Đà Phật cũng gọi là Thanh Tịnh Bình Đẳng Giác, hay nói cách khác, thanh tịnh bình đẳng giác viên mãn là thành Phật rồi, thanh tịnh bình đẳng giác viên mãn là Phật hiệu. Cái hình dạng này chúng ta mới hiểu được, bản thân nên tu như thế nào, học như thế nào, phải sống như thế nào, làm việc như

thế nào, xử sự đối người tiếp vật như thế nào. Ở mọi lúc ở mọi nơi, từng li từng tí đều có thể tương ứng với giáo huấn viên mãn của Phật Đà, bạn mới thật sự là đệ tử Phật. Trong Kinh thường nói bạn được hộ niệm của tất cả chư Phật, điều này là thật. Tại sao vậy? Cảm ứng đạo giao với Phật. Bạn được tán thán ủng hộ của tất cả thiên long thiện thần, bất luận là vào lúc nào, bạn không gặp phải những chuyện không may mắn, người xưa thường nói gặp dữ hóa lành, gặp khó hóa dễ, đây là sự thật, không phải là giả. Đây là cái gì? Đức hạnh của bản thân bạn chiêu cảm, thiên long thiện thần đang giúp đỡ bạn. Tại sao chúng ta không học?

Hai câu cuối cùng:

Kinh văn: “**Kì thanh lưu bố, biến chư Phật quốc**”.

Đây là nói thành quả giáo hóa của thế giới này. Ở Tây Phương trong quốc độ của A Di Đà Phật, giáo hóa như vậy, giáo học 84 ngàn pháp môn, giáo học vô lượng pháp môn, giáo học cứu cánh viên mãn. “*Biến chư Phật quốc*”, ở chỗ này phải chú ý. “Chư” không chỉ là quốc độ của A Di Đà Phật, chúng ta hiện đang ở chỗ này là quốc độ của Thích Ca Mâu Ni Phật, ở đây có hay không? Đương nhiên là có. Làm sao mà biết có? Kinh để ở trước mặt chúng ta, làm sao mà không có? Đây là sách giáo khoa của Thế giới Cực Lạc bày ra ở trước mắt chúng ta, đương nhiên là có, cho nên nó cũng biến Ta Bà Phật quốc. Thế giới này của chúng ta tại sao không có cách nào biến sao cho giống như Thế giới Cực Lạc vậy? Đây là một câu cách ngôn ở trong nhà Phật: “*Phật độ người có duyên*”. Bạn xem, đến cả Phật mà chẳng có cách nào lia bỏ định luật nhân quả. Nhân quả là chân lý. Phật giúp đỡ người nào? Giúp đỡ người có duyên. Người nào mới có duyên? Người có thể tin, có thể giải, có thể hành, có thể chứng, đây gọi là người có duyên. Đất nước Singapore này không quá lớn, đất nước của đô thị, số dân nghe nói có khoảng hơn ba triệu. Lúc chúng tôi ở đó giảng Kinh, có bao nhiêu người đến nghe? Phía dưới cùng ở trên lầu, các vị đồng tu nói với tôi có khoảng hai ngàn người. Hai ngàn người so với hơn ba triệu người thì thật là khó bì. Do vậy mới biết, người có duyên thì không nhiều, người không có duyên thì nhiều. Phật độ người có duyên. Thực tại mà nói, người không có duyên đã chiếm mất ánh sáng của người có duyên, tại sao vậy? Họ tạo tác nghiệp ác. Tạo tác nghiệp ác, tại sao thế gian không có tai nạn lớn vậy? Bởi vì có những người có duyên họ đang làm thiện, thiện nghiệp của các bạn đã làm nhạt đi nghiệp ác của họ, là cái đạo lý này. Cái đạo lý này bạn không thể lý giải, tôi lấy một thí dụ để nói với bạn, nhân tâm hành vi thì giống như những cơn sóng chập chờn, hành vi bất thiện là gió to sóng lớn, hành vi thiện là gió ngưng sóng lặng, bình ổn rồi. Gió to sóng lớn ở bên kia, bạn

ở chỗ này như như bất động, hai cái này chạm vào nhau, chúng ta cũng sẽ nổi sóng một chút, cơn sóng của họ hạ xuống thấp. Ở bên đây chúng ta vốn dĩ chưa từng nổi sóng, cũng nổi lên một chút, xoa dịu rồi. Chính là cái hiện tượng này. Cho nên tai nạn lớn hóa thành tai nạn nhỏ, tai nạn nhỏ biến thành không có tai nạn. Cho nên nhất định không thể nói một mình tôi ở chỗ này tu hành là không có sự giúp đỡ đối với xã hội đại chúng, vậy là bạn nghĩ sai rồi. Có sự tác dụng rất là lớn. Công phu tu hành của bạn càng đặc lực, hay nói cách khác, định công định huệ của bạn càng sâu, cơn sóng to gió lớn ác nghiệp kia của họ, bạn có thể hàng phục dừng lại. Đại lợi ích. Cách hóa giải tai nạn này là như vậy đây. Không phải là không có tai nạn, mà là hóa giải như vậy. Sức mạnh này, sóng này cùng với sóng điện từ là như nhau, nó cũng lan truyền rất xa, cho nên cũng có thể ảnh hưởng đến toàn thế giới, nhưng những nơi càng ở xa, chúng ta biết rằng sức mạnh này yếu đi, ở trước mặt thì năng lượng này rất lớn. Đạo lý này tôi tin rằng các vị nhận thức không khó, cho nên mỗi người chúng ta hiểu rõ, giác ngộ rồi, nhất định phải chăm chỉ nỗ lực học tập, từ trên giới định huệ mà hạ thủ công phu.

Hiện nay tôi tiếp xúc rất là nhiều người, có đồng tu tại gia, có đồng tu xuất gia, đều là những người có tâm tốt. Họ đến để tìm tôi, họ muốn xây dựng đạo tràng. Hôm nay tôi ở lầu hai, đồng tu người Mã Lai đến thăm tôi, họ muốn xây dựng một Phật học viện, muốn xây dựng đạo tràng. Tôi ở Hồng Kông gặp được rất nhiều đồng tu từ Trung Quốc đến, đến các nơi đều là xây dựng chùa miếu, xây dựng đạo tràng. Nhìn xem trên bề mặt là việc tốt, nếu như bình tĩnh mà quán xét tường tận, thật không đáng, tại sao vậy? Phật giáo nếu không ở trên sự giáo dục mà chăm chỉ hạ thủ, 30 năm sau Phật giáo sẽ trở thành một cái tên trong lịch sử, sẽ không còn tồn tại ở thế gian này nữa. Tại sao vậy? Người xưa nói rất hay: “*Nhân năng hoằng đạo, phi đạo hoằng nhân*”. Người hoằng truyền đạo không có, người không có rồi, hiện giờ bạn xem thử, chư vị đồng học các bạn, ở trong chùa miếu chúng ta vẫn đến thấp hương vái lạy, các bạn tử mĩ mà quan sát hiện tại các thanh niên của thế hệ sau này, bạn xem thử những sinh viên đại học, học sinh trung học, học sinh tiểu học, trong tương lai họ có đến chùa miếu đốt hương để vái lạy không? Không có, họ chẳng có tin. Họ nói các vị mà đến chùa đốt hương vái lạy như vậy là mê tín. Bởi vì các bạn ở đời này tất cả đều qua đời hết rồi, không có người nối tiếp, đến lúc đó thì chùa chiền sẽ giống như giáo đường ở bên Mỹ, đều phải cấm biển cấm bán tài sản. Cho nên tôi không xây chùa, tôi biết việc này không dài lâu, việc này tốn tiền không đáng.

Phật giáo muốn tồn tại thì phải thay đổi phương hướng. Phương hướng gì vậy? Khôi phục nền giáo dục Phật Đà. Sự sống này là vĩnh hằng, tại sao vậy? Mọi người ai cũng muốn học, đặc biệt là nền tri thức hay như vậy, người nào mà chẳng muốn học? Hiện nay xã hội đại chúng không biết, không có người hoằng truyền, không hiểu được, không biết là Phật pháp có cái hay. Nếu mà biết được cái hay của Phật pháp, trường học nào mà không mở cái khoa này? Chắc chắn là họ sẽ mở cái khoa này. Học cái khoa này là pháp bảo.

Trường học của các bạn có môn nào được xem là thượng bảo? Chỉ có Kinh Phật mới xưng là thượng bảo, bạn đến để học bảo. Đáng tiếc là không có người hoằng dương, không có người chịu khó đi diễn thuyết, cũng không có người chịu khó làm, không có người chịu khó đi hoằng dương (hoằng dương là thuyết). Cho nên, muốn cho chánh pháp Phật giáo thường trụ vĩnh viễn, chánh pháp trụ dài lâu, chỉ cần tuân thủ một câu giáo huấn của Phật Đà. Câu này ở trong tất cả Kinh Phật thường nói: *“Thọ trì đọc tụng, vì người diễn nói”*. Câu này rất quan trọng. “Thọ”, chúng ta rất thích tiếp nhận, chúng ta tin tưởng, chúng ta tiếp nhận. “Trì” là vĩnh viễn bảo trì. Bạn thọ, bạn làm được mới gọi là thọ. Bạn không làm được, bạn không có tiếp nhận. Vĩnh viễn giữ gìn. “Diễn” là vì người biểu diễn, làm để cho mọi người xem. Thích Ca Mâu Ni Phật cả một đời biểu diễn cho chúng ta xem, tám tướng thành đạo là diễn, giảng Kinh thuyết pháp là thuyết, Ngài là tấm gương tốt cho chúng ta. Mọi người chúng ta đều học Thích Ca Mâu Ni Phật, chánh pháp của Phật pháp đương nhiên sẽ trụ dài lâu ở thế gian. Mọi người không học Thích Ca Mâu Ni Phật, Phật pháp ở thế gian tôi thấy không dài lâu. Tương lai đạo nào tồn tại dài lâu? Hiện nay tôi tỉ mỉ quan sát, đạo Thiên Chúa, đạo Tin Lành tồn tại dài lâu, tại sao vậy? Linh mục, mục sư của họ vì người diễn thuyết, cho nên người trẻ tuổi tin tưởng họ, đi vào giáo đường của họ, còn Phật giáo thì xem là mê tín, đến chỗ này cảm thấy diện mạo thật là khó coi, thật là ngại ngùng. Đi đến nơi đó nhận sự giáo hóa của Ki Tô, cảm thấy tài trí hơn người. Bạn xem, thanh niên hiện nay luôn có cái tâm lý này, Trung Quốc cũng vậy, Nhật Bản cũng như vậy.

Năm nay tôi đi thăm Nhật Bản hai lần, còn được gặp một vị mục sư người Nhật, Mục sư Thạch Tinh. Tôi rất khâm phục ông. Ông là lãnh tụ đạo Tin Lành ở Nhật Bản. Ở Trung Quốc cũng là như vậy, tôi nghe nói tín đồ đạo Tin Lành ở Trung Quốc, cũng có tín đồ của đạo Thiên Chúa, số người hiện giờ gần đến 100 triệu, hơn nữa giáo đường không ngừng tăng lên, tín đồ cũng không ngừng tăng lên nhiều. Nếu đem so sánh thì Phật giáo vẫn còn kém xa so với họ, không bằng

họ. Hiện tượng này không biết các vị có nhìn thấy hay không, cảm nghĩ của các vị thế nào? Nếu như không chăm chỉ tu hành, không thể thật sự làm được thọ trì đọc tụng, vì người diễn nói, các bạn là người có tội với Thích Ca Mâu Ni Phật, Phật pháp bị diệt vong trong đời này của các bạn.

A Di Đà Phật!

Cản dịch: Vọng Tây cư sĩ